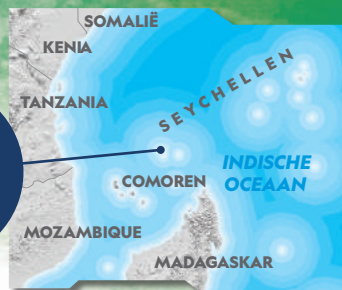




ALDABRA,
SEYCHELLEN



WAAR WAS de Orion?

Cruz zat naast kapitein Roxas in de helikopter en speurde de blauwe golven in de diepte af naar een witte vlek. Twee dagen geleden was het vlaggenschip van de Explorer Academy vertrokken vanuit Kenia. Zonder hem.

Het begon met de vlucht vanuit New York; die was vertraagd door een sneeuwstorm. Daarna waren er technische problemen met het vliegtuig en zat Cruz een poos vast in Istanbul. Uiteindelijk was hij dan toch aangekomen in Mombassa, waar de helikopterpiloot van de Orion hem had opgewacht. Nu waren ze onderweg naar het schip dat inmiddels in de westelijke Indische Oceaan voer.

Cruz had een heerlijke vakantie gehad met zijn vader in Kauai. Samen hadden ze gewerkt in hun surfwinkel, *De Goofy Foot*, heel veel salamipizza's met extra kaas gegeten en gesurft wanneer ze maar konden. Het was net als vroeger geweest. Behalve dan dat zijn moeders formule voor celregeneratie voortdurend door Cruz' hoofd spookte. Vier maanden geleden had Cruz nog getwijfeld of hij ooit een stukje van de formule zou vinden, maar inmiddels was hij al halverwege. Nog maar vier stukjes te gaan! Hij keek ernaar uit om samen met zijn vrienden het holo-dagboek te openen voor de vijfde aanwijzing.

Aan de horizon verscheen iets hoekigs. Cruz kneep zijn ogen tot spleetjes tegen de felle weerkaatsing van de middagzon op het

watervlak. Zijn hart ging tekeer – hij wist zeker dat kapitein Roxas het gebonk boven het zoemen van de motor uit kon horen. Was dat...?

Ja! Ze hadden de Orion gevonden! Maar het schip voer niet. Het was op een paar kilometer ten westen van een eiland stil blijven liggen.

Kapitein Roxas knikte naar het uitgestrekte, driehoekige stuk land. ‘Het Aldabra-atol.’

Dr. Ishikawa had tijdens een van zijn lessen over Aldabra verteld. Het atol bestond uit een aantal kleine eilandjes die samen een rif vormden rond een lagune. Aldabra maakte deel uit van de eilandengroep de Seychellen en was een van de grootste koraalriffen ter wereld. Geen wonder dat het schip hier was blijven liggen. Het was één groot explorerparadijs! Ze kwamen dicht bij de Orion in de buurt. Cruz kon de vlag van de Explorer Academy al zien. Die wapperde hoog boven de brug, als een rimpelend welkom-thuis-spandoek.

‘Helikopter Academy één aan Orion. Verzoek om te landen,’ zei kapitein Roxas.

‘Verzoek goedgekeurd,’ klonk het krakende antwoord. ‘Orion is klaar.’

Terwijl ze boven het helikopterplatform zweefden, probeerde Cruz door de eivormige koepel op het dek van het schip te kijken. Hij vroeg



zich af of iemand hem daarbinnen stond op te wachten. Zijn beste vriendin misschien? Tijdens de vakantie was Lani niet met Cruz meegegaan naar Kauai om haar eigen familie te zien. Ze was een nieuwe leerling en zat nog maar een paar weken op de Academy. Lani had besloten om achter te blijven, zodat ze wat schoolwerk in kon halen en de verplichte survivaltraining met monsieur Legrand kon afronden. Kapitein Roxas plaatste het onderstel van de heli zo voorzichtig op het EA-logo dat Cruz er bijna niets van voelde. De motor viel stil en het gedraai van de propeller stopte.

Cruz zette zijn headset af, maakte zijn gordel los en sprong zodra de kapitein zijn deur opende de heli uit. 'Bedankt voor de vlucht.'

'Graag gedaan.' De piloot gaf Cruz zijn sporttas aan.

Cruz was nauwelijks de observatieruimte in gelopen, of er kwam al een pluizige, witte gedaante op hem af gehold. Hij zakte door zijn knieën en spreidde zijn armen.

'Woef!' Hubbard likte Cruz' oorlel met zijn roze tong.

Cruz liet zich lachend op de grond vallen.

'Hij heeft je gemist.' Taryn Secliff stond achter een van de olijfgroene stoelen.



‘Ik hem ook.’ Hij was maar tweeënhalve week weg geweest, maar voor Cruz’ gevoel had het veel langer geduurd. Hij ging op zijn knieën zitten op het tapijt met herfstbladerenprint en keek de lege ruimte rond. Het was best vreemd dat níemand van zijn vrienden hem hier had opgewacht. Hij hoopte maar dat er niets aan de hand was.

‘Maak je geen zorgen.’ Zijn kamerbeheerder zag hem fronsen. ‘Je komt niet in de problemen omdat je de missie hebt gemist.’

‘Missie?’ Cruz slikte. ‘Nu al?’ Dat verklaarde waarom er niemand was.

‘De teams verkennen het rif rondom Aldabra in de Ridley. Team Earhart is vanochtend geweest. Nu is Cousteau aan de beurt.’ Ze keek op haar horloge. ‘Als je snel bent kun je misschien nog mee.’

Met Hubbard in zijn armen kwam Cruz overeind. Hij drukte een kusje op de kop van de hond en gaf hem toen aan Taryn. Hij rende op de deur af, maar draaide zich nog even om. ‘Mijn spullen...’

‘Dat regel ik wel.’ Taryn wuifde met haar vrije arm. ‘Ga nu maar!’

‘Woef!’ blafte Hubbard.

Dat hoefde je geen twee keer tegen Cruz te zeggen. De afdeling watersport zat helemaal onder in het schip – op het allerlaagste dek. Hij rende de ene trap na de andere af en de zolen van zijn schoenen piepten bij elke hoek die hij omsloeg. Hij tikte op zijn communicatiepin. ‘Cruz aan Marisol Coronado.’

‘Je bent er weer!’ klonk haar enthousiaste antwoord. ‘Ik wilde net naar boven gaan om je te zien. Heb je honger?’

‘Eh... een beetje.’

‘Zin om hier te komen? Dan kunnen we...’

‘Wel zin... geen tijd.’

‘Je klinkt nogal buiten adem. Ben je aan het rennen?’

‘Teammissie... Ridley. Kun je iets... voor me doen? Papa bellen. Zeggen dat ik... er ben.’

‘Natuurlijk. Veel plezier!’

‘Dank je, *tía*. Cruz, uit.’ Hij sprong de allerlaatste trede af. Cruz vloog de hoek om en liep als een speer door het doolhof van gangen naar de afdeling watersport. Helemaal buiten adem kwam hij aan bij de deur

die naar de onderzeeër leidde. Hij zette zijn handen aan beide kanten van het ronde raampje en tuurde door het glas. *Neeee!*

Het compartiment was gevuld met zeewater. Door het groenblauwe waas kon hij nog net het uiterste puntje van de Ridley zien verdwijnen door de opening in de romp van het schip. Hij was te laat. Alweer. Happend naar adem bleef Cruz staan kijken naar de deuren die achter de onderzeeër sloten.

‘Heb je de boot weer gemist?’ Fanchon Quills liep op hem af. Het hoofd van het laboratorium had een duikhelm en flippers bij zich. Haar karamelkleurige krullen met feloranje haarpuntjes werden bij elkaar gehouden door een zwart-roze-gestreepte haardoek. Ze droeg een GA-cameraheadset waarvan de lens omhooggeklapt was, waardoor ze iets weg had van een vlinder met één voelspriet.

‘Mijn team gaat het rif onderzoeken in de Ridley. Zonder mij.’

‘Dus?’

Cruz keek haar verbaasd aan. Wat moest hij doen dan? Achter hen aan zwemmen?

‘Roep ze op,’ stelde ze voor.

‘Denk je dat ze dan nog terugkomen?’

Fanchon grijnsde. ‘Ik ben geen onderzeepiloot, maar ik weet zeker dat een onderzeeër kan omkeren.’

Cruz tikte op zijn communicatiepin. ‘Cruz Coronado aan... eh..’

Hij wist niet wie hij moest oproepen. Er werkte geen onderzeepiloot meer op de Orion nu Tripp Scarlatos weg was.

‘Jaz,’ zei Fanchon.

‘Huh?’

‘Dr. Jazayeri is het nieuwe hoofd van de afdeling watersport. Ze is hier in de vakantie begonnen. Je mag haar Jaz noemen.’

Hij knikte. ‘Cruz Coronado aan Jaz.’

‘Jaz hier,’ antwoordde een vrouwenstem.

‘Ik zit bij team Cousteau. Ik ben net een paar minuten geleden aangekomen... Ik zag jullie vertrekken. Ik weet dat ik te laat ben, maar..’ Hij keek Fanchon hulpeloos aan.

Het bleef erg lang stil.

‘We keren nu om, Cruz,’ zei Jaz. ‘Wacht ons op bij het achterste dek van de afdeling watersport.’

Cruz maakte een vreugdesprongetje. ‘Ik kom er meteen aan! Cruz, uit.’

‘Wacht even,’ zei het laboratoriumhoofd toen Cruz ervandoor wilde gaan. Fanchon deed haar GA-camera af en zette hem op Cruz’ hoofd. ‘Je hebt deze nodig.’

‘Dank je, Fanchon!’ Cruz sprintte de gang door. Een minuutje later stond hij op de achtersteven aan bakboordzijde te kijken hoe de grote, ronde Ridley opsteeg vanuit de golven. De onderzeeër koerste vlotjes naar het achterdek en stopte op een paar centimeter afstand, zodat Cruz makkelijk bij de ladder van de Ridley kon komen. Hij klom de sporten op en liet zich naar beneden zakken door het luik dat openging. Emmett, Lani, Bryndis, Sailor en Dugan zaten in een halve kring rond een vrouw in de pilootstoel: Jaz. Ze had een olijfkleurige huid en droeg paarszwarte eyeliner rond haar grote, donkere ogen. Haar lange, zwarte haar zat in een zijwaartse paardenstaart en een van haar gouden oorringen zat in haar haar verstrikt. ‘Welkom aan boord!’

‘Bedankt dat je nog om wilde draaien.’

‘Geen probleem.’

Cruz liep langs Bryndis om plaats te nemen op de bank. Ze droeg haar lichtblonde haar in twee lange vlechten. Haar lichtblauwe ogen keken naar hem op. Ze glimlachte. Hij smolt vanbinnen. En struikelde. Emmett ving hem op voor hij op zijn gezicht kon smakken. Sailor sloeg een hand voor haar mond, maar dat kon haar gegriinnik niet verbergen.

Jaz knikte naar de lege stoel naast haar. ‘Je mag ook hier zitten, als je wilt.’

‘Dat is perfect!’ riep Lani uit. ‘Jaz, wist je dat Cruz ook onderzeepiloot is?’

‘Officieel gezien niet,’ verbeterde Cruz haar. Hij ging in de copilootstoel zitten. ‘Ik heb wel alle lessen gevolgd, maar ik eh... ben nog nooit met de Ridley uit het dok gevaren. Maar hé, op het droge ben ik een heel goede onderzeepiloot!’

Iedereen moest lachen.

Met in beide handen een bedieningshendel stuurde Jaz de Ridley achterwaarts bij de Orion vandaan. Op zes meter afstand van het schip raakte Jaz het computerscherm aan. Er klonk een zoemgeluid; de ballasttanks aan beide kanten van het vaartuig werden ontlucht. Cruz wist dat die tanks dienden voor het drijfvermogen. Wanneer de lucht eruit werd gelaten, kon de onderzeeër naar beneden zinken. Om weer omhoog te komen vulde de piloot de tanks met lucht uit de compressor. Langzaam zakte de onderzeeër de klotsende golven in.

‘Ridley aan Orion. We staan op het punt te duiken, duiken, duiken,’ zei Jaz in haar headset.

In een diagonale lijn gleeed de onderzeeër door het turkooizen water naar beneden. Jaz zette de koplampen aan. Een school van honderden zilverachtige visjes vloog uiteen – de ene helft naar links, de andere helft naar rechts. Cruz vroeg zich af hoe ze bepaalden wie welke kant op ging.

‘Sommige mensen denken dat we alle uithoeken van de aarde wel hebben verkend, dat er niets meer te ontdekken valt,’ zei Jaz. ‘Als die mensen dit toch eens zagen... Naar schatting is nog minstens één derde van het onderwaterleven onbekend terrein. Aangezien er wel een miljoen verschillende levensvormen in de oceanen voorkomen, blijft er genoeg voor jullie en jullie kinderen én hun kinderen over om te ontdekken!’ Ze was nog niet klaar met praten, of er zwom al een gestipelde adelaarsrog op hen af. Zijn driehoekige vinnen flapperden als vleugels in het water.

‘Wat is die mooi,’ kirkde Sailor.

‘En zo groot,’ zei Emmett ademloos.

‘En zo... bij ons vandaan aan het zwemmen,’ zei Jaz, terwijl de rog met zijn lange, dunne staart tegen het koepelraam sloeg. ‘Maak foto’s, explorers. Jullie GA-camera’s zijn verbonden met een computer op de Orion, dus je krijgt direct identificatiedata te zien over de specifieke soorten die je fotografeert. Tenzij je natuurlijk een nieuwe soort ontdekt.’



Iedereen ‘begon plaatjes te schieten. Cruz richtte zijn lens op een groepje gele Bengaalse snappers die in een draaikolk rondjes zwommen. Hij dacht aan het woord ‘foto’ en sloot zijn ogen twee seconden lang. Toen hij zijn ogen weer opende zwom een buisvormige trompetvis op zijn zij langs. Cruz nam nog een foto. Daarna zag hij een gevlekte reuzentandbaars, een Seychellen-anemoonvis met oranje, zwarte en witte strepen en een zilverwitte mureen met zwarte stippen op zijn hoofd. De stipjes vormden een geometrisch patroon. Ze vroegen er bijna om met potloodlijntjes verbonden te worden. Cruz kon alles wat er om hem heen gebeurde niet snel genoeg fotograferen.

Even daarna zag hij een rotsige bult uit het blauwe waas omhoog rijzen. ‘We zijn bijna bij het barrièrerif van de atol,’ zei Jaz. Ze keek Cruz zijdelings aan. ‘Wil jij de Ridley besturen?’

‘Meen je dat?’

‘Zeker.’ Ze gaf hem een eigen headset aan, pakte haar tablet en wisselde van plaats met Cruz.

Cruz zette zijn GA-camera af, deed de headset op en ging klaarzitten achter het stuurpaneel. Hij pakte de bedieningshendels vast. Eindelijk was het dan zover! Hij bestuurde de Ridley!

Jaz boog zich naar hem toe. ‘Ik moet bekennen dat ik het logboek van het vorige hoofd van de watersportafdeling heb gelezen. Hij had het ook over jou.’

Cruz slikte hoorbaar. ‘E-recht waar?’

‘Hij schreef dat je de stof onder de knie had en dat je er klaar voor was om onder begeleiding de Ridley te besturen.’

Het stelde Cruz gerust dat Tripp hem als klaarge-
stoomd had beschouwd – een klein beetje

gerust, want de voormalige onderzeepi-
loot had ook een poging gedaan om
Cruz te vermoorden.

‘Ridley, Ridley, Orion
hier.’ Cruz hoorde
een mannenstem



door zijn headset. Hij keek naar Jaz, die hem een knikje gaf ten teken dat hij mocht antwoorden.

‘Orion, Ridley hier,’ zei Cruz. ‘Wat is er?’

‘Ja, Ridley, tijd voor een communicatiecheck.’

‘Begrepen, Orion,’ zei Cruz. ‘We bevinden ons momenteel op een diepte van 27 meter.’

‘Klaar voor de statistieken,’ zei het bemanningslid van de Orion.

Jaz wees naar de zuurstofmeters om Cruz eraan te herinneren wat hij moest doen, maar dat wist hij nog precies.

‘Hoofdzuurstof 144 bar,’ rapporteerde Cruz. ‘Reservezuurstof 193 bar.’

‘Hoofd 144, reserve 193,’ herhaalde het bemanningslid.

‘Cabinedruk is 0,03 bar op 1 ATM,’ zei Cruz. ‘Levensonderhouds-systeem is in orde. Ik heb een zicht van ongeveer 15 meter. We gaan verder met de afdaling.’

‘Begrepen, Ridley. Succes met jullie duik.’

Jaz schonk hem een goedkeurende grijns. Ze had hem getest. En hij was geslaagd.

Terwijl Cruz het groenblauwe water in tuurde, rechtte hij zijn rug. Hij duwde de linker bedieningshendel iets naar voren. De onderzeeër gehoorzaamde en dook soepeltjes naar rechts. Een onderzeeër besturen was niet heel anders dan een game spelen. De controllers waren vrijwel identiek. Toen ze bijna bij de zeebodem waren, zette Cruz de Ridley weer verticaal. Dit was leuk – en lang niet zo moeilijk als hij had verwacht!

O, o!

Cruz verstijfde. Hij had de rand van het rif gevolgd, maar nu doemde er een soort rots of muur voor hem op. Hij ging recht op de blokkade af. Hij zag een gat in de steenmassa, maar dat zag er veel te klein uit. Het hielp ook niet mee dat er aan alle kanten van de nauwe doorgang hertshoornkoraal groeide. Moest hij naar links sturen en kijken of hij erlangs kon komen? Of moest hij doorgaan? ‘Eh... Jaz?’

‘Ik zie wat je bedoelt,’ zei ze. ‘Het gat is groot genoeg. Ga iets meer naar stuurboord, zodat we er recht op afgaan.’

Cruz’ shirt plakte aan zijn rug. Hij hield de hendels zo stevig vast dat



het gevoel uit zijn handen verdween. Toen hij dichterbij het gat in het rif kwam, remde Cruz wat af. De Ridley gleed tussen de gewei-achtige stukken koraal door. Cruz hield zijn adem in. Doordat het achter hem muisstil was, vermoedde hij dat de rest hetzelfde deed.

Alsjeblieft niets raken. Alsjeblieft, niets raken, smeekte hij stillietjes.

Roerloos wachtte hij af. Ja! Ze waren voorbij het koraal! Hij keek om naar zijn teamgenoten, die opgelucht glimlachten. Dugan stak een duim naar hem op.

‘Goed gedaan,’ zei Jaz. ‘Ik weet dat dit je eerste duik is, maar als je die hendels nou eens iets ontspannener vasthield, zou het een stuk soepeler gaan.’

‘O, ja.’ Cruz strekte zijn vingers uit. Hij stuurde iets naar stuurboord, zodat ze vlak op de rand van het rif zaten en zijn teamgenoten er mooie foto’s van konden maken. Hij probeerde op zo’n veilig mogelijke afstand te blijven varen. Lani maakte wat foto’s van een hersenkoraal. De bruinige bol van twee meter hoog met zwierende groeven had daadwerkelijk iets weg van het menselijk brein.

Net op het moment dat Cruz de meters weer checkte, schoot er een torpedo voor de Ridley langs!

‘Wauw!’ riep Dugan. ‘Wat wás dat?’

‘Een zwartpuntrifhaai,’ zei Jaz nonchalant.

Een grijze haai van anderhalve meter zwom rondjes om hen heen. Het was alsof de puntjes van zijn vinnen en staart in een pot zwarte verf waren gedoopt. Hij draaide zijn puntige kop iets om. Cruz zag zijn bek, kieuwen en lichtgrijze onderbuik. Thuis op Hawaii had Cruz natuurlijk ook weleens haaien gezien, maar dan vanaf het oppervlak en vanuit de verte. De zwartpuntrifhaai zwom krachtig en elegant tegelijk door het water. Cruz wilde het dier niet raken of afschrikken, dus hij remde af en probeerde de onderzeeër zo stil mogelijk te laten drijven.

‘Goed, zo,’ zei Jaz zachtjes. ‘Precies zoals ik het had gedaan.’

De haai zwom nog een laatste keer langs het raam en ging ervandoor. Jaz zei dat het tijd was om terug te gaan naar de Orion. Cruz maakte een ruime bocht boven een bed van zeegras, waarmee hij de aandacht van een groene zeeschildpad trok. Het reptiel zwom recht op het raam af. Wat was hij groot! Zijn gevlekte, bruine schild had het formaat van een vrachtwagenwiel. Op zijn minst. Cruz wist dat de groene zeeschildpad zijn naam dankte aan zijn bleekgroene huidskleur. De schildpad zwom met hen mee. Met zijn poten kon hij net zoveel vaart maken als de Ridley. Hij draaide zijn hoofd en keek naar Cruz met een halfbedekte oogbal.

‘Hij probeert waarschijnlijk uit te vogelen wat voor wezens we zijn,’ merkte Emmett op.

Sailor grinnikte. ‘We kunnen aan Fanchon vragen of ze een universele reptielencommunicator voor ons wil maken.’

‘Als iemand het zou kunnen, dan is zij dat wel,’ zei Cruz.

Het nieuwsgierige reptiel bleef nog een paar honderd meter meezwemmen voor hij een andere richting op ging. Toen ze vlak bij de Orion waren, schakelde Cruz de luchtcompressor in om de ballasttanks te vullen. De onderzeeër begon te stijgen. Volgens de sonar zaten ze een paar honderd meter van de Orion af. Jaz zou het zo wel van hem overnemen. Tenzij...

Cruz slikte hoorbaar. Ze wilde toch zeker niet dat hij het dok in voer? Jaz verroerde zich niet. ‘Jaz?’ Cruz keek haar aan. ‘Ik denk dat jij het vanaf hier moet overnemen...’

‘Jij kunt ons wel binnenbrengen,’ zei Jaz vriendelijk en vastberaden. ‘Je hebt het al vaak in je hoofd geoeffend, toch?’

‘Duizenden keren, maar dit is écht. Dit is...’

‘Iedere piloot heeft dit ooit voor het eerst moeten doen. Je moet er niet te veel over nadenken. Doe het gewoon stapje voor stapje.’ Ze legde haar hand op de regeltafel van de copiloot. ‘En ik ben erbij.’

‘O-oké.’

Stapje voor stapje, hè? Oké. Diep ademhalen.

Waarmee moest hij ook alweer beginnen? Contact opnemen met het schip. Cruz raakte zijn headset aan. ‘Orion, dit is eh... Ridley.’ Jeetje! Cruz kon bijna niet op de naam van de onderzeeër komen! ‘We begeven ons op eh... 24 meter afstand ten zuidoosten van de Orion met een diepte van 7,5 meter. Verzoek om de subruimte te openen.’

‘Orion hier,’ klonk het antwoord. ‘Verzoek ontvangen. We openen nu de deur van de subruimte.’

In het wazige water voor hen zagen ze de romp van het schip verschijnen. Cruz zag de opening in de achtersteven. Hij stuurde de onderzeeër naar dezelfde hoogte en kwam recht voor de opening uit. Op zo’n tien meter afstand van het schip zei Jaz: ‘We zijn nu dichtbij genoeg om op stuwkracht verder te gaan.’

Cruz minderde vaart en herinnerde zichzelf eraan om zijn grip om de hendel te verslappen. Hij hield zijn adem in, alsof hij de Ridley op de een of andere manier met alleen zijn wil het dok in kon krijgen. Ze waren er bijna...

‘Ga maar rustig verder,’ fluisterde Jaz.

Stil en soepel gleed de Ridley de romp van het schip binnen.

Cruz wilde in juichen uitbarsten, maar zijn taak zat er nog niet op. Toen de hele onderzeeër binnen was, schakelde Cruz de grijpparmen in, die de touwen aan de muren van het dok vastpakten. Na een paar keer heen en weer schommelen kwam de Ridley stil te liggen. Cruz liet het anker los en schakelde de motor uit. ‘Orion, de Ridley is terug in het dok.’

‘Bedankt, Ridley. Welkom terug.’

Cruz liet de grootste, vrolijkste zucht van zijn leven ontsnappen. Het was hem gelukt – zijn allereerste duik met een onderzeeër!

Ze bleven wachten terwijl een schipper het water liet weglopen uit het compartiment. Jaz opende het dakluik van de Ridley en de teamleden van Cousteau klommen er een voor een uit. Cruz hielp het hoofd van de afdeling watersport met het controleren van de tanks, accu's en andere apparatuur. Hij bleef als laatste explorer achter.

Toen Cruz de ladder af klom, stond de rest van zijn team op hem te wachten. 'Hé, was dat cool, of...'

Een vloedgolf overspoelde hem. Door de schok van het ijskoude water maakte Cruz een sprongetje. Zijn uniform was compleet doorweekt. Cruz gooide zijn armen in de lucht. 'Wat is...'

Sailor, Emmett, Lani, Bryndis en Dugan lagen in een deuk. Dugan hield een emmer vast.

'Gefeliciteerd met je allereerste onderzeeërduik!' Emmett begon te applaudiseren en de rest volgde. 'Die limonadedouche heb je wel verdiend!'

Cruz bracht zijn vingers naar zijn mond en voelde iets zoetzuids in zijn lippen prikken. Het was inderdaad limonade. Hij keek omhoog naar Jaz, die uit het dakluik van de Ridley was verschenen. Aan de tevreden grijns op haar gezicht te zien had zij dit ritueel georganiseerd. Cruz schudde de limonade uit zijn haar als een natte hond. Hij deed alsof hij zich ergerde aan de streek van zijn vrienden. Maar dat was niet zo. Niet echt. Hij was trots.

Plakkerig. Maar trots.